

РЕШЕНИЕ

№ 4493

гр. София, 05.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 28.06.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Галин Несторов

Красимира Желева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **1901** по описа за **2013** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Х. В. Г. срещу РЕШЕНИЕ от 11.10.2011г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 2 състав по нахд № 14784/2010г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон, защото административно-наказателното преследване за извършено от него нарушение на 19.12.2008г. е погасено по давност. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да отмени решението на СРС и по същество на спора да отмени изцяло наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба- СДВР не взема становище по касационната жалба.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за правилност на съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Със съдебно решение от 11.10.2011г. СРС, НО, 2 състав по нахд № 14784/2010г. е

потвърдил НП №179517 от 09.01.2009 г., издадено от зам. началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл.182, ал.1, т.4 ЗДвП на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 150 лв. и „лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП и на основание чл.185 ЗДвП- глоба в размер на 20 лева за нарушение на чл.157 ал.6 ЗДвП, като са му отнети и 7 контролни точки.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя М. К. В., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на акта за установяване на административното наказание (АУАН) и издаване на наказателното постановление (НП) не са допуснати съществени процесуални нарушения, като въз основа събраните по делото писмени и гласни доказателства е приел за осъществен състава на нарушението по чл.21, ал.1 ЗДвП и чл.157 ал.6 ЗДвП.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 2 състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва приложението на материалния закон, както и направените изводи от районния съдия въз основа на събраните доказателства пред въззивната инстанция.

На основание чл.220 АПК касационната инстанция възприема изцяло фактическите констатации, направени от районния съдия: На 19.12.2008 г., около 21.48 часа в [населено място], по ул.”20-ра” с посока от [улица]към надлез „Надежда” касаторът Х. В. Г. управлявал л.а. марка „Ситроен” с ДК [рег.номер на МПС], със скорост от 86 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч. Скоростта била установена с радар TR4 № 448, фиксиращ точна скорост, дата и час, които били показани и възприети от водача. МПС е било управлявано и с изтекъл акт № 904373/23.09.2008г.

Настоящият съдебен състав, при анализ на доказателствата по делото приема, че следва да се прекрати административно-наказателното производство, образувано срещу Х. В. Г., поради изтичане на абсолютната предвидена в закона давност за наказателно преследване с оглед приложение на нормата на чл. 11 от ЗАНН, която препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи административно-наказателната отговорност.

Във връзка с давността ЗАНН регламентира конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН) и в разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН що се отнасят до административно наказателното производство в частта, която се развива пред административно наказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл. 34 ал. 1 и 3 от ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство пред

административно наказващия орган. Що се отнася до съдебната фаза на административно наказателното производство, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на преpraщaщата норма на чл. 11 от ЗАНН, в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК в редакцията към датата на извършване на нарушението, преди изм. в ДВ.бр.26/2010г. наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на две години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 3 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била две години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 3 от НК) е три години от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви, а именно: престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление. Изключение от посочения принцип на административно-наказателното производство представляват единствено изрично визираните в чл.34, ал.2 от ЗАНН случаи. Конкретният случай не е сред тези тежки административни нарушения, предвидени в чл.34, ал.2 от ЗАНН, поради което административно-наказателното производство следва да бъде прекратено. Съгласно нормата на чл.24 ал.1 т.3 НПК образуваното наказателно производство се прекратява, когато наказателната отговорност е погасена, поради изтичане на предвидената в закона давност.

Към момента на приключване на съдебното следствие пред първостепенния съд-29.09.2011г. абсолютната давност не е била изтекла, но към настоящия момент и при решаване на делото по същество от касационната инстанция определеният давностен срок е налице. Според ответника нарушението е извършено на 19.12.2008г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 19.12.2011г. За изтичане на давността съдът е длъжен да следи служебно, правната последица от което е прекратяване на административно-наказателното производство спрямо ответника и отмяната на наказателното постановление на това правно основание. Разпоредбата на чл.80 ал.1 т.5 НК е материалноправна и за нея са приложими правилата на чл.3 ал.1 и ал.2 ЗАНН- за всяко нарушение се прилага законът, който е бил в сила към момента на неговото извършване, а ако до влизане в сила на НП

последват различни нормативни разпоредби се прилага онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. С изменението на разпоредбата на чл.81 ал.3 във вр.чл.80 ал.1 т.5 от НК /ДВ.бр.26/2010г. в сила от 10.04.2010г./ се удължава срока от 2 на 3 години, а отгук и срока за абсолютната давност от 3 години на 4 години и 6 месеца. В този аспект изменението на разпоредбата на чл.80 ал.1 т.5 от НК е неблагоприятно за Х. В. Г. и не може да се прилага за нарушения, извършени до 10.04.2010г.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция обосновава окончателен правен извод, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 11.10.2011г. на СРС, НО, 2 състав е НЕПРАВИЛНО на основание чл.348 ал.1 т.1 и ал.2 НПК и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде ОТМЕНЕНО, като спорът по делото се реши по същество, чрез отмяна на наказателно постановление № 179517/09.01.2009г. Не са налице основания за касиране на съдебния акт по см. на чл.209 т.1 и т.2 АПК във вр.чл.218 ал.2 АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221 ал.2 АПК във вр. чл.63 ал.1, изр.2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 11.10.2011г. на СРС, НО, 2 състав по нахд № 14784/2010г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 179517 от 09.01.2009г., издадено от Зам.началника на отдел „Пътна полиция” при СДВР и прекратява административно-наказателното производство срещу Х. В. Г. за извършени нарушения на чл.21 ал.1 ЗДвП и чл.157 ал.6 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

